

an ninh xã hội tối đa? Nghịch lý của nền dân chủ toàn trị nằm ở sự quả quyết rằng chúng tương thích với nhau. Mục đích mà nó tuyên bố không bao giờ được trình bày như một ý niệm tuyệt đối, bên ngoài và có trước con người. Nó được cho là hiện hữu bên trong lý trí và ý chí của con người, cấu thành sự thỏa mãn đầy đủ nhất cho lợi ích thực sự của họ và là sự bảo đảm cho tự do của họ. Đó là lý do tại sao các hình thức cực đoan của chủ quyền nhân dân lại trở thành yếu tố đi kèm thiết yếu của mục đích tuyệt đối này.

Từ khó khăn trong việc dung hòa tự do với ý niệm về một mục đích tuyệt đối đã nảy sinh tất cả những vấn đề và nghịch lý đặc thù của nền dân chủ toàn trị. Khó khăn này chỉ có thể được giải quyết bằng cách suy nghĩ không phải về con người như hiện trạng của họ, mà về con người đáng ra phải là và sẽ trở thành nếu có các điều kiện phù hợp. Chừng nào họ còn khác biệt với lý tưởng tuyệt đối, họ có thể bị ngó lơ, bị cưỡng chế hoặc bị đe dọa để tuân thủ mà không vi phạm thực sự nguyên tắc dân chủ. Người ta cho rằng trong các điều kiện thích hợp, xung đột giữa tính tự phát và nghĩa vụ sẽ biến mất và cùng với đó, nhu cầu cưỡng chế cũng không còn. Câu hỏi thực tế, dĩ nhiên, là liệu sự cưỡng ép sẽ biến mất vì tất cả đã học được cách hành động hòa hợp, hay vì tất cả những người phản đối đều đã bị loại bỏ.

(2) NGUỒN GỐC THẾ KỶ 18 CỦA CHỦ NGHĨA CỨU THẾ CHÍNH TRỊ; SỰ CHIA RẼ

Những gì đã trình bày ở trên đủ để cho thấy rằng nền dân chủ toàn trị sẽ được luận giải trong các trang sách này như một phần không thể tách rời của truyền thống phương Tây. Điều quan trọng cần bổ sung là phần lớn thái độ dân chủ toàn trị vốn đã nằm trong mô hình tư tưởng nguyên bản và tổng quát của thế kỷ 18. Sự phân nhánh của hai kiểu dân chủ từ cùng một gốc rễ chỉ diễn ra sau khi các niềm tin chung đã trải qua sự thử thách khốc liệt của Cuộc cách mạng Pháp.